

KECSKE ÚR

nyaralni megy

Kecske Úr (aki most éppen szabadságot vett ki, ugyanis nyári szünet volt) beindította a Desirot. Az ezt írta ki:

Szia Kecske Úr!

Egy vonat éppen Zágrábba indult. Kecske Úr kíváncsi volt, hová megy, ezért utánament a Desiróval. Hirtelen észrevette, hogy a Zágrábba induló vonat mögött pirosra vált a lámpa.

Kecske Úr szitkozódott a fogai közt, és behúzta a féket. Eközben a Zágrábba zakatoló vonat elkanyarodott egy mellékvágányon. Ám, amikor a lámpa zöldre váltott, Kecske Úr a fővonalon ment tovább. Eközben észre se vette, hogy elhaladt egy sorompó mellett; átlépte az országhatárt. Már Horvátország földjén zakatolt tovább. A Desiro beérkezett egy nagy állomásra. Az ügyeletes forgalmista nem hitt a szemének. Hogy került ide egy magyar Desiro? Kirohant a forgalmi irodából, és ezt ordibálta:

- Prestati!! Prestati!! (Állj! Állj!)

Ám akkor a Desiro már rég messze járt.

Pár órával később:

Kecske Úr meglátott egy buszmegállót, amin öles betűk hirdették:

Besplatno prijevoz autobusom do rive!!

(Ingyenes buszjárat a tenger partjára!)

Kecske Úr gondolt egyet, lefékezett a Desiróval. Odasétált a tábla elé. Épp akkor gördült be a megállóba egy busz. Kecske Úr odakiáltotta a Desirónak:

- A nap végén legyél ugyanitt!

Azzal a busz kigördült a megállóból.

Pár órával később:

A busz befutott a tengerpartra. Ott megmártózott Kecske Úr a sós vízben. Ott állt egy fagyiskocsi is. Kért a fagyiarústól egy háromgombócos fagyit. Azt elnyalta, de csak ekkor jött

rá, hogy a pénztárcáját a Desiróban hagyta. Mivel a fagyit nem tudta kifizetni, három órán keresztül tolnia kellett a fagyiskocsit oda-vissza a tengerparton.

Csúnyán leégett a tűző napon. Ekkor gondolta, elég a nyaralásból, inkább visszabuszozik a Desiróhoz. Ám a buszmegállót sehol sem találta.

Eközben:

A Desiro unatkozott. Öt-hat órát kéne várnia ezen a mellékvágányon - nem egy kellemes elfoglaltság. Ezért elindult az egyik irányba.

Néhány száz méterrel odébb a Desiro észrevett egy vonatfotóst. Amikor az meglátta a Desirót, eltátotta a száját. Mit kereshet itt egy magyar Desiro? Ám akkor döbbsen meg igazán, amikor meglátta, hogy a vezetőfülkében nincs senki. Meglepetésében a fényképezőgép memóriakártyáját beleejtette a mezőn szanaszét heverő ürgelyukak egyikébe. A következő pillanatban fel is bukkant egy kis állatka, fogai között a kártyával, majd Hamm!, lenyelte. A Desiro meg már régen messze járt.

Nem tudta biztosan, mennyi ideig haladt – de egyszerre csak azt vette észre, hogy a nap kezd lemenni. És ekkor még egy dolog tudatosult benne: nem tudja, hol jár. Eltévedt.

Eközben:

Kecske Úr már egy órája várt a buszra, de az csaknem jött. Mit csináljon hát? Elindult valamerre, hátha megtalálja a Desirót. Közben a nap lement, Kecske Úr pedig aggódni kezdett. A Desiro már biztos várja... De ekkor rájött, hogy maga sem tudja, hová tart. Eltévedt. Ám ekkor túlkölés riasztotta fel mélézéséből.

Éppen egy vonatsín mellett haladt. És ki jött vele szembe? A Desiro. Kecske Úr felugrott rá. Időközben besötétedett, ezért a Desiro felkapcsolta a lámpáit. Útközben Kecske Úr egy furcsa alakot látott, aki egy ürgeszerű állatot rázogatót. Az alak oldalán kamera lógott. Az ürgéből ekkor kipotyogott valami barna, de addigra már a Desiro messze járt.

Ám a határ táján a vonat hirtelen lefékezett. Kecske Úr rögtön látta, miért: az utat jókora sorompó zárta el. A Desiro nekifutott, és kitörte a sorompót.

A sorompó melletti bódéból kirohant egy biztonsági őr, aki ezt kiáltotta:

- Prestati! Policija! (Állj! Rendőrség!)

De addigra már a Desiro messze járt.

Így végződött Kecske Úr nyaralása. Ám a történetnek még nincs vége; kecske urat várják az újabb kalandok.

Érdekelnek Kecske Úr további kalandjai?

Látogass el a www.remek-rimek.hu/kecskeur webhelyre!

*A legújabb Kecse Úr történetek itt fognak elsőként
megjelenni.*